

Prva čestitka.

Bilo je nekaj dni pred Kresom. Pri Staničevih je bilo v tej dōbi vsako leto prav živahno v hiši; delalo se je in pripravljalo, da se Ivanji dan kolikor mogoče slovesno sprovede. Gospa Staničevka je navadno kaj lepega vezla, posli so prirejali vence, hčerkar Zorka, ki je vže v domačo ljudsko šolo hodila, vstajala je vsaki dan o tej dōbi nenavadno zgodaj, šla na vrt in se tam nekaj iz knjige učila in pisala. Čim bolj se je bližal Ivanji dan, temveč je bilo dela pri hiši. Tudi iz kuhinje je bilo slišati priprave, kakeršne se slišijo navadno le pred velikimi prazniki v letu.

Ivanji dan ali dan sv. Ivana Krstnika bil je godovni dan gospodarja Staniča, ki je bil mož daleč spoštovan in obče priljubljen.

Mati pokliče Zorko in jej reče: „Na Ivanovo zjutraj bodeš dala očetu lepo obuvalo, ki si je res prav lepo izvezla, in mu povedala čestitko, ki si se jo naučila in tudi prav čedno spisala.“ — Da bi se mati prepričala, kako se je Zorka čestitko (vošilce) na izust naučila, morala jo je Zorka nekolikokrat materi glasno in razločno ponoviti. Oj ko bi bili slišali, ko je Zorka pred materjo čestitko govorila, kako lepo jo je znala! Vsako besedo je izgovorila tako, kakor bi jej ravnokar prišla iz sreā, in ko je izgovorila poslednje besede, s katerimi je prosila očeta, da bi jo še dalje ljubil in skrbel za njó, udarila je vselej v jok . . .

Mati jo pohvali in kaj bi je tudi ne, saj je bila Zorka v vsakem obziru vrla in ugledna deklica: v šoli dobra in pridna, doma blaga, nežna in poslušna.

„Čestitka, katero bodeš jutri govorila svojemu očetu,“ reče jej mati o tej priložnosti „priproste so besede, katere nimajo nikake vrednosti, ako ne potekó iz dobrega, udanega in hvaležnega srca. Tvoj oče bode res vesel, ko bode slišal lepe besede, ki je bodeš izgovarjala pred njim, ali pravi izraz ljubezni in spoštovanja do ljubelega očeta pokazala bodeš le tedāj, ako ostaneš vedno tako dobra, poslušna in bogoljubna hčerkar, kakor to navajaš v čestitki, katero si se tako dobro naučila. A ne samó očeta, tudi mene bode razveselila tvoja čestitka, v katerej nama obljubuješ ljubezen in hvaležnost.“

V tem priskače v sobo mala, triletna Zlatka s svojo „puničko“ v naročji. Bila je tudi ona ljubeznjivo dekletee, pravi angelček v človeškeji podobi. Zlatka sicer še ni znala, kaj je čestitka, kaj je očetov god, kaj je hvaležno in bogoljubno srce. Ves njen svet je bil: atej, mama, Zorka in „punička.“ Priskakavši do matere, prime jo za roko ter gleda nekako čudeč se v njeno resno lice in v objokane oči Zorkine.

Mati jo ljubeznjivo privzdigne in poljubi na čelo, rekoč: „Za jedno ali dve leti — ako Bog dá — čestitala bodeš tudi ti svojemu očetu za god, kaj ne, Zlatkica moja!“

„Bom, bom,“ odgovori veselo Zlatka, „pa tudi moja „punička“ bo, ako jej boš dala dobrega kolača.“

In zopet odhiti Zlatka s svojo „puničko“ iz sobe. Šla je menda v kuhinjo, od koder se je širil prijeten duh pečenih kolačev in dobrih povitíc po veži in hodnikih.

Pač srečen otrok, ta majhena Zlatka!

* * *

Tistega dne takòj po kosilu odvede Zorka svojo sestrico Zlatko na vrt, kder se je ž njo ves popóludne pogovarjala in igrala.

Zdajci šine dobree Zorki lepa misel na um. Ali bi ne mogla tudi Zlatka očetu kaj malega povedati za njegov god? Govoriti seveda še ne zna dobro in razločno, ali vsaj kako majhno molitevco bi se vender le mogla naučiti in povedati očetu. Dà, dà, molitevco, — molitevca bodi njena prva čestitka; očeta bode to zelò razveselilo, a ne samò očeta, tudi mater, ko bode slišala, da Zlatka zna vže moliti, in da ravno na očetov god prvič moli in prosi Boga za zdravje očetu.

Takò je mislila Zorka in takòj se pripravi na delo.

Za malo časa znala je vže Zlatka roki lepo skleniti k molitvi in moliti.

Zadovoljna in srečna vrne se Zorka proti večeru s svojo sestrico v hišo.

Še celò v postelji sta imeli sestrici dosti opravlka. Zlatka je bila nenavadno vesela; šepetala je sestrici po tihoma nekaj na uho vse dotlej, dokler jej ní angeljček váruh zatisnil njenih modrih očesec v sladko spanje.

* * *

Drugi dan, Ivanji dan! Bilo je prekrasno poletno jutro. Solnce s svojimi zlatimi trakovi upiralo se je skozi okno tjà do mize, ki je bila nakitena z najlepšimi cveticami in vsakovrstnimi sladkimi kolači.

Tu je Zorka pričakovala dobrega očeta, da mu čestita za njegov veseli god.

Oče stopi z materjo v sobo. Zorka

Zorke — ne more družega nego da reče: „Zorka, hčerka moja ljuba, ostani vedno tako dobra in pridna!“

Ali glej! kaj se pomika tam v kotu? Nekaj živega je tam! Zablestite se dve modri očesci! In ti lepi plavi lasci! To je Zlatka. Nihče drug, nego Zlatka s svojo „puničko“ v naročji.

Kaj se pomika vedno bliže in bliže? Zdajci priskoči tudi ona k očetu, poljubi mu roko, sklene ročici k molitvi ter začne z nežnim otročjim glasom:

„Bog moj ljubi! Čuj mojo prvo molitevco: Čuvaj mojega ateja in daj mu dobro zdravje. In vi angeljčki nebeški, moji najboljši prijatelji, pridite vsaki dan k mojemu dobremu ateju in varujte ga vsega hudega — Amen!“

pristopi k očetu, poljubi mu roko ter mu takò lepo in ganljivo čestita, da so očetu in materi od veselja zaigrale solzé v očeh.

Poslednjih besedij tudi zdaj ne more Zorka niti izgovoriti. Pohití k očetu, objame ga in joče.

Oče jo poljubi. Ugledavši lepe cvetice in lepo izvezeno obuvalo — vse to od njegove hčerke

In ko je Zlatka skočila k očetu, da ga poljubi, izpade jej „punička“ z naročja.

Oče in mati sta bila zelo iznenadena, ko sta slišala prvo molitevco iz nedolžnih ustec svoje male Zlatke. In ta lepa molitevca je bila njena prva čestitka, ki se jo je naučila za očetov god. Zna se, da sta oče in mati takój uganila, da je to delo njiju preljuje hčerke Zorke. — — — Nista jo mogla dosti prehvaliti za tako njeno lepo dejanje.

Vsi so bili ta dan prav dobre in vesele volje. Pri mizi, okolo katere so se zbrali opóludne sorodniki in prijatelji Staničevi, dejal je oče Stanič, zahvaljevaje se zbranim gostom za izkazane mu čestitke, da ga ni še nič na svetu takó razveselilo, kakor ga je razveselila danes prva molitevca — čestitka njegove nežne hčerke Zlatkice.

Zorka in Zlatka zdeli sta se ta dan vsacemu kakor angeljca, poslana iz nebes, da razveselita svojega dobrega očeta.

Pač srečni stariši, ki imajo take otroke!

Lj. T.

Boj na Kováčiču.

(Črtica iz narave; spisal Janko Barlè.)

(Konec.)

Bilo je nekega lepega, poletnega jutra. Zlato solnčeece je ravno izhajalo izza hrvatskih gorá, srebrna rôsa se je blestela po travi v čarôbnih bojah, kakor dragi biseri, cvetice vzdigovale so svoje zaspane glavice, ptički so se oglaševali — — — vsa narava se je budila k novemu življenjû. Tudi mravlje v mravljišči, v smrekovem gozdiči, so se vže prebudile. Odrinile so težke zapahe — smrekove iglice — s katerimi so sinoči zagrađile vrata, da počinejo mirno, utrdivši se pred napadi nepozvanega sovražnika in četa mravelj se je pokazala na površji mravljišča, porazgovorila in posvetovala se popreje, kam da gredó, potem se pa porazdelila na pojedine strani. Tu ste korakali dve, tu so stopale tri, tu jedna, kakor so vže mislile, da bode lov in pa koliko močij bode treba.

Spremljevali bomo samo jedno. Naš junakinja poslovivši se od svojih tovarišic, mahnila jo je po stezici naravnost na Kováčič. Tudi njej je bilo všeč lepo jutro. Postala je po večkrat, ogledala se okoli in včasí napela svoje junaške prsi, udihajoč v sé sveži jutranji zrak. Skrbno je vse preiskala, vender jej je bil ves trud nekako zamán. Dolgo je vže korakala, da se jej ni nič posebnega pripetilo in vže je mislila, da bode denašnji lov zamán, ko je zagledala nekaj, kar jej je dalo novih močij v utrujene ude. Oj, da ste jo videli, dragi prijateljčki moji, kako si je mela svoje velike oči, kako veselo in nemirno je mahala s spretnima tipalnicama, kako junaško je stopala zdaj sèm, zdaj tjà — izvestno bi pogodili, da je našla nekaj posebnega. In res je bilo nekaj posebnega za mravljinji želodček, ali kaj govorim za njeni želodček, saj so mravlje jako nesebične, one skrbé več za svojo državico, nego li za sebe pojedince — bilo je nekaj posebnega za vse mrav-